

ROZHODNUTÍ

Okresní soud v Bruntále jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona číslo 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, na základě žádosti

žadatelky: **xxx, narozená xxx, bytem xxx**

o poskytnutí informace ze dne 20. srpna 2019

vydává

podle § 15 odst. 1 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), toto

rozhodnutí:

Podle § 8a InfZ a § 15 odst. 1 InfZ **se žádost o informace** ze dne 20. srpna 2019 žadatelky xxx, narozené xxx, bytem xxx týkající se informace v kolika řízeních vedených zdejším soudem vystupuje či vystupovala jako obecná zmocněnkyně xxx, narozená xxx, bytem xxx, a to s ohledem na ustanovení § 27 odst. 2 občanského soudního řádu, **odmítá.**

Odůvodnění:

1. Žádostí doručenou soudu dne 20. srpna 2019 se žadatelka domáhala poskytnutí informací, v kolika řízeních vedených zdejším soudem vystupuje či vystupovala jako obecná zmocněnkyně xxx, narozená xxx, bytem xxx, a to s ohledem na ustanovení § 27 odst. 2 občanského soudního řádu.
2. Dle § 3 odst. 3 InfZ se informací pro účely InfZ rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.
3. Z ustanovení § 8a InfZ vyplývá povinnost poskytovat informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Těmito právními předpisy jsou především ustanovení § 84 až 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Podle ustanovení § 86 občanského zákoníku platí, že nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit.
4. Dalším zákonem, na který odkazuje ustanovení § 8a InfZ, je zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a především pak nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů). S ohledem na uvedené právní předpisy je tedy třeba považovat za osobní údaj veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě, přičemž identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Morbierová.

jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.

5. Pro výše uvedené citace zákonných ustanovení v kontextu obsahu žádosti je zcela zjevné, že již v samotné žádosti žadatelky je uváděno nejen jméno a příjmení osoby, na kterou se dotazuje, ale i její datum narození a bydliště. Samotná znalost těchto údajů je ve vztahu k limitům ochrany osobnosti zjevně invazivní a nepřipustně rozšiřující faktický sběr informací o uvedené osobě. V takovém případě se pak veškeré údaje týkající se této osoby, ať již informace o případné účasti v soudním řízení stávají osobními údaji ve smyslu předpokládaném již citovaným § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.
6. Podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů může správce zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat pouze ve vymezených případech. Takovým případem je podle § 5 odst. 2 písm. f) citovaného zákona situace, kdy poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení (v daném případě není povinnému subjektu známo, že by se jednalo o takovou osobu). Je také namístě připomenout základní smysl a účel práva na informace a jeho realizace tak, jak o něm hovoří Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02. Ústavní soud v tomto nálezu uvedl, že *„právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze“*. Z toho pak lze dovodit, že právo na informace má charakter nástroje, který má být využíván jako prostředek účasti na veřejném životě. Jeho smyslem rozhodně není zneužívání pro uspokojení ryze soukromých zájmů.
7. Ústavně zakotvená práva jsou rovnocenná, proto je nutné v každém jednotlivém případě zkoumat, které z těchto práv je třeba v dané situaci upřednostnit. Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řešení této kolize spočívá v tzv. testu proporcionality, jenž sestává ze tří kritérií, a to testu vhodnosti, testu potřebnosti a porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. V rámci testu vhodnosti je nezbytné zodpovědět otázku, zda omezení základního práva na informace umožňuje dosáhnout sledovaného cíle. V poskytnutí informace, zda soud vedl řízení o určení vlastnického práva k nemovitým věcem konkrétní osoby, nelze spatřovat žádný širší význam pro společnost ani projev participace občanské společnosti na věcech veřejných. Povinný subjekt má dále za to, že žadatelčin požadavek ani nevypovídá o tom, jakým způsobem dotázaný soud rozhoduje.
8. Povinný subjekt je toho názoru, že žádost jde proti obsahu a smyslu InfZ a proti předpisům garantujícím právo na soukromí. Právo na informace je, jak již bylo shora naznačeno, základním politickým právem, z něhož plyne právo každého na to být informován o činnosti státu či jiných orgánů nadaných vrchnostensnou mocí. Současně je třeba si uvědomit, že právo na informace není bezbřehé a že žadatelce automaticky nevzniká právo na veškeré informace týkající se působnosti dotázaného povinného subjektu. Zodpovězení žadatelčina dotazu spočívá především ve sdělení informace o tom, zda dotčená osoba vystupuje v rámci některého ze soudních řízení. Podle názoru povinného subjektu by poskytnutí takové informace mohlo zasáhnout do ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Morbierová.

soukromí dotčené osoby a nemá také nic společného s běžně prováděnou anonymizací soudních rozhodnutí týkající se např. určitého okruhu soudních sporů. V tomto ohledu lze odkázat i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 21/2011-166, který uvedl, že smyslem veřejného vyhlášení rozsudků je ústně sdělit obsah důvodů, pro které soud rozhodl. Uvedené slouží k transparentnosti justice a k preventivnímu působení. To však nelze zaměňovat s vyzvídáním obsahu konkrétních rozhodnutí o té které osobě a libovolném nakládání s údaji toho kterého účastníka řízení. Soud tedy nespátňuje žádný význam pro společnost ve sdělení informace o tom, v kolika řízeních vedených zdejším soudem vystupuje či vystupovala jako obecná zmocněnkyně xxx, narozená xxx, bytem xxx. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem uvedených zájmů, resp. práv, jednoznačně převážil zájem na ochraně soukromí dotčené osoby, který je v právním řádu České republiky zakotven např. v čl. 10 Listiny základních práv a svobod a v § 81 a násl. občanského zákoníku. Poskytnutím požadované informace by došlo k neoprávněnému zásahu do práva na ochranu osobnosti a osobních údajů. Právo žadatelky na informace v porovnání s právem fyzické osoby na ochranu jejího soukromí při uplatnění principu proporcionality neobstálo.

9. Soud proto upřednostnil právo ochrany osobních údajů a právo na zachování lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti nad právem na poskytnutí informace a žádost dle § 15 odst. 1 InfZ odmítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Bruntále k Ministerstvu spravedlnosti České republiky.

Bruntál 21. srpna 2019

JUDr. Hana Beranová v. r.
předsedkyně okresního soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Morbierová.